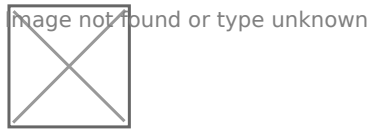

Η αξία της διδασχής μέσω του παραδείγματος στα παιδιά για την αποφυγή της επιθετικότητας (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/298iAko>]

Ταυτόχρονα όμως, αξιοποιώντας τον παιδαγωγικό λόγο της Εκκλησίας από το διαχρονικό θησαυροφυλάκιο της πατερικής παράδοσης, οφείλουν να υποδείξουν με σαφήνεια και απλότητα, στο ποίμνιό τους τις χριστιανικές μεταβλητές ανατροφής των παιδιών τους. Η εφαρμογή της χριστιανικής αγωγής των παιδιών «έν παιδεία καὶ νοουθεσία Κυρίου[29]» συνιστά αδιάψευστη εγγύηση για την ανάδειξη της οικογένειας ως έγκυρου και θετικού παιδαγωγικά περιβάλλοντος, το οποίο θα εμφυσήσει αποφασιστικά σε όλα τα νεαρά μέλη της τα πλέον θετικά μοντέλα κοινωνικής συμπεριφοράς.

Η ένταξη της θεματικής του σχολικού εκφοβισμού στο κήρυγμα των ιερέων πρέπει

να πλαισιωθεί επίσης:

α) Από τον εμπλουτισμό σχετικών εκπομπών στα ΜΜΕ που διαθέτει η Εκκλησία με τη σχετική θεματολογία, προκειμένου να διευρυνθεί το εύρος της πληροφόρησης.

β) Από την οργάνωση κατηχητικών κύκλων ενηλίκων, με στόχο την υπεύθυνη και ενδεδειγμένη μελέτη των παραπάνω κοινωνικών προβλημάτων. Θεματικοί κύκλοι με τίτλο όπως «το σύγχρονο φαινόμενο του σχολικού εκφοβισμού και η χριστιανική οικογένεια: Διαπιστώσεις και προτάσεις», «η λειτουργία της σύγχρονης χριστιανικής οικογένειας: Ενέργειες και παρενέργειες», «το έργο της χριστιανικής ανατροφής των παιδιών σύμφωνα με τους Πατέρες της Εκκλησίας», ή «εφαρμογές της διδασκαλίας των τριών Ιεραρχών στη λειτουργία της σύγχρονης οικογένειας», θα μπορούσαν να συσχετιστούν με το φαινόμενο του σχολικού εκφοβισμού. Θα μπορούσαν να ενθαρρύνουν τον γόνιμο διάλογο και να ανταποκριθούν στην αναγκαιότητα τόσο της υπεύθυνης πληροφόρησης και αφύπνισης των γονέων επί του συγκεκριμένου προβλήματος, όσο και της κατήχησης τους για την αποτρεπτική συμβολή της χριστιανικής οικογένειας στη διεύρυνση του φαινομένου.

Στα πλαίσια των κύκλων αυτών θα μπορούσε να γίνει μια επικαιροποίηση της διδασκαλίας των Πατέρων της Εκκλησίας αλλά και σύγχρονων αγίων για τη χριστιανική αγωγή των παιδιών, την οποία οφείλει να διέπει πνεύμα βαθιάς και απροϋπόθετης παιδαγωγικής αγάπης, που προσφέρεται δωρεάν. Μιας αγάπης όμως, που οφείλει να μην περιπίπτει ποτέ σε παιδοκολακεία, αλλά να εδράζεται στην παιδαγωγική υπευθυνότητα του παιδαγωγού προς τον παιδαγωγούμενο. Αυτήν προτάσσει πάνω απ' όλα το συμφέρον του παιδαγωγούμενου, έξω από κάθε έννοια μονόπλευρης παιδαγωγικής πρακτικής, που προάγει τον ενδοτικό τρόπο ανατροφής του παιδιού. Η διδασκαλία των Πατέρων της Εκκλησίας για την αξία του παραδείγματος των γονέων είναι αφοπλιστική: Ο ιερός Χρυσόστομος σημειώνει πως «σε όποιο έδαφος τοποθετηθεί το φυτό, τέτοιο καρπό παράγει[30]». «Πώς μπορεί, αναρωτιέται, ο πατέρας να μάθει στους άλλους να συγκρατούν αυτό το πάθος τους, την αυθάδεια και την οργή, όταν ο ίδιος δεν έχει μάθει να συγκρατείται[31] ;». «Όλη η κακία των παιδιών μας προέρχεται από τη δική μας αμέλεια και επειδή δεν τα οδηγούμε απ' την αρχή και από τη μικρή ηλικία στο δρόμο της ευσεβείας[32]». Στον 76^ο όρο των «Ηθικών» του ο Μέγας Βασίλειος καλεί τους γονείς να εκτρέφουν τα τέκνα τους συμφώνως προς όσα λέγει και ο Απόστολος Παύλος στην προς Εφεσίους επιστολή του «μετά πραότητα και μακροθυμίας, μηδεμίαν πρόφασιν, τὸ ὅσον ἐπ' αὐτοῖς, διδόναι ὀργῆς καὶ λύπης[33]». Προ πάντων όμως, αυτοί πρέπει να διδάσκουν διὰ του παραδείγματός τους[34], το οποίον προσλαμβάνει μοναδική παιδαγωγική αξία[35].

[29] Εφ. 6, 4.

[30] «Ἐν οἷα γὰρ ἂν ἐστήκη γῆ τὸ φυτὸν, τοιοῦτον φέρει τὸν καρπὸν·»: Εἰς Κολοσσαεῖς, PG 62, 362.

[31] «Δεῖ γάρ, φησὶν, ἀνέγκλητον εἶναι ὡς Θεὸν οἰκονόμον, μὴ αὐθάδη, μὴ ὀργίλον. Πῶς γὰρ ἐτέρους παιδεύσει κρατεῖν τοῦ πάθους τούτου, ἑαυτὸν μὴ παιδεύσας;»: Εἰς τὴν πρὸς Τίτον Ομιλία 2, PG 62, 672.

[32] «Ἄλλ' ἡ πᾶσα πονηρία παρὰ τὴν ἡμετέραν γίνεται ῥαθυμίαν, καὶ τὸ μὴ ἐξ ἀρχῆς, μηδὲ ἐκ πρώτης ἡλικίας εἰς εὐλάβειαν ἐνάγειν αὐτούς.» Εἰς το χήρα καταλεγέσθω μὴ ἐλάττων ἐτῶν ἐξήκοντα γεγονυῖα, PG 51, 330.

[33] PG 31, 857 B.

[34] «Πῶς τοὺς παῖδας νουθετεῖτε, ἀνουθέτητον ζῶην καὶ ἀδιάτακτον ζῶντες;»: Ἰωάννη Δαμασκηνοῦ, Ἱερὰ Παράλληλα, PG 96A.

[35] Μουτσούλας Η., «Ο Μέγας Βασίλειος ὡς Παιδαγωγός», http://www.myriobiblos.gr/texts/greek/moutsoulas_basil.html.